

Het leven van een man wiens

Tekst Piet van Dijk, foto's Abe Maaijen

De NBV lokale vereniging Den Haag e.o. heeft een boekje uitgegeven met een verzameling van columns van Cor Willems. Hij schrijft al enige tijd columns voor het blad *Bijblijven*, het lijfblad van de Imkersvereniging Den Haag en omstreken, welke laatste dit jaar haar 110-jarig bestaan viert.

Het aardige van zijn columns is dat Willems niet schrijft als imker, maar als echtgenoot van een imker. Daardoor krijgt de lezer een frisse kijk op het vak of de hobby: hoe kijkt een leek ertegenaan als zijn partner begint met imkeren? Zijn vrouw Margriet houdt bij en vroeg als bestuurslid aan Cor of hij een keer iets wilde schrijven over de perikelen waar zij als imker mee te maken heeft. Cor diste een aantal anekdotes op met een komische ondertoon.

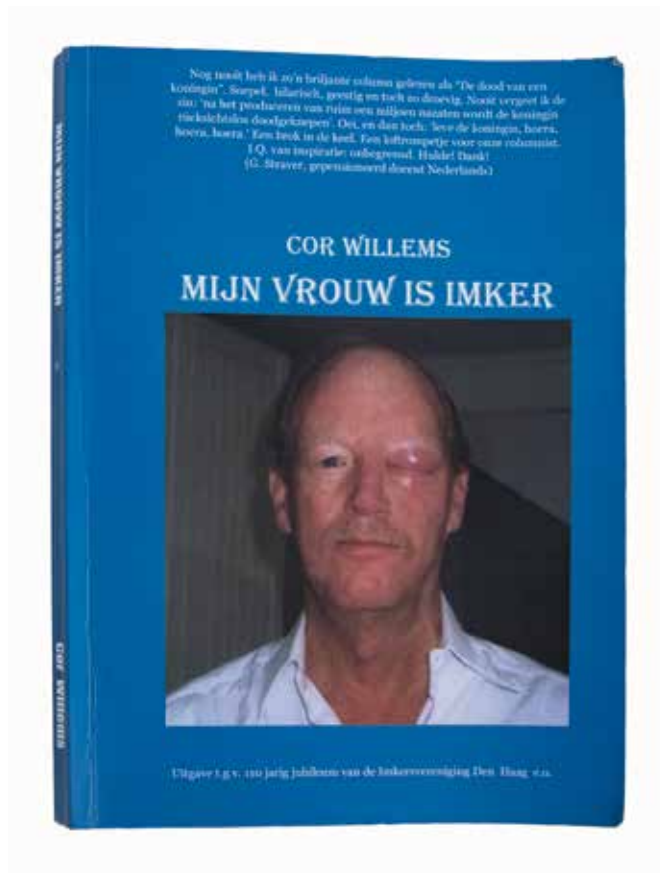
Dat sloeg zo aan, dat hij op verzoek een column begon onder de naam *Mijn vrouw is imker*. Eerder al schreef hij een roman, *De Zeven Wetten*, verschenen in 2017, waarin hij dezelfde droog-humoristische toon wist aan te slaan. Dat boek gaat overigens niet over imkeren.

Willems vertelt aanstekelijk in zijn columns hoe zijn vrouw aan het imkeren sloeg. "Elke dinsdagavond haastte ze zich na de maaltijd naar het verenigingsgebouw en mocht ik opdraaien voor het afruimen en de afwas". Toen de cursus voltooid was, plaatste ze een bijenkast op het terras. "Lekker zonnen was vanaf dat moment een levensgevaarlijke onderneming geworden", schrijft Willems. "Het geluid van de non-stopvliegformaties was vele malen irritanter dan dat waarmee de bewoners rond Schiphol werden geconfronteerd".

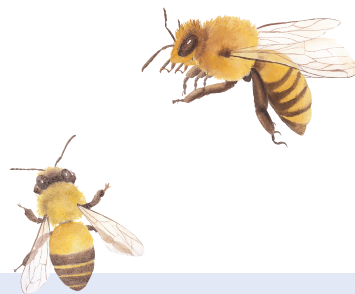
Dit soort droge en vaak ironische opmerkingen zijn kenmerkend voor de stijl van Willems, die zichzelf opgewekt als quasi-slachtoffer van de hobby van zijn vrouw etaleert en niet nalaat te melden wat hij allemaal moet doorstaan aan 'klein leed'. Een foto van een gestoken oog prijkt dan ook op de voorpagina. Maar een passant krijgt de lezer toch ook een aardige introductie op de ins en outs van het imkeren en het nooit saaie leven van een honingbij.

Mijn vrouw is imker. Cor Willems. Uitgave tgv het 110-jarig jubileum van de Imkersvereniging Den Haag en omstreken. ISBN 978-94-93357-37-2. Maart 2024. Het boekje is te koop voor 10 euro inclusief verzendkosten, te bestellen via rooijen2@freeler.nl.

Met toestemming van de lokale vereniging Den Haag plaatsen we hierbij een van zijn columns.

vrouw imker is

Koudgeslagen honing

"Kijk uit dat je niet in je rug snijdt" was het advies van mijn vader als ik geconcentreerd met een klusje bezig was, bedoeld om mijn onhandigheid te benadrukken. Niet bepaald bevorderlijk voor het zelfvertrouwen van een opgroeiend kind. Later heb ik me in dat opzicht aardig weten te revan-cheren. Desondanks kreeg ik het voor elkaar om tijdens reparatiewerkzaamheden in de bijenstal van mijn vrouw op de kinderboerderij, van de trap te vallen. Het resultaat was een gat in mijn hoofd en een 20 centimeter lange schaafwond op mijn rechterarm. Terwijl mijn vrouw me verpleegde deed onze kleinzoon precies hetzelfde met zijn knuffel.

Om infectie te voorkomen bezocht ik mijn huisarts die er met een schuin oog naar keek en er onmiddellijk een tetanusinjectie tegenaan gooide. Toen de wond na drie dagen nog geen teken van verbetering te zien gaf, adviseerde mijn vrouw het met koudgeslagen honing te proberen. Volgens de boeken een probaat middel tegen dit soort kwetsuren. Helaas waren de boeken waar ze die wijsheid uit had gehaald niet meer te vinden. Mijn vrouw weet veel van imkeren en dus ook van honing, maar het antwoord op de vraag wat koudgeslagen honing is moest ze schuldig blijven. Ze raadpleegde een aantal collega's, maar ook die hadden met betrekking tot dit imkeronderdeel niet meer dan in de verte een vaag klokgelui gehoord.

Afgesproken werd met elkaar op zoek te gaan naar de klepel. Dat viel nog niet mee. Er kwamen allerhande theorieën boven drijven, die bij nader inzien stuk voor stuk zonken. Zoals de stelling dat koudgeslagen honing nooit verwarmd was geweest. Een tamelijk simplistische opvatting die als eerste naar de bodem verdween.

De volgende kwam uit Schotland: 'Om fijne granulatie te verkrijgen wordt het doorroeren vervan-gen door langdurig kloppen, waardoor er luchtdeeltjes in worden gewerkt. Je krijgt dan witte, nogal dikke honing. Deze moet snel worden gegeten, anders gaat hij gisten'. De imker die met dit verhaal aankwam kreeg het schaamrood op zijn kaken toen de voorzitter meldde dat deze visie afkomstig was van een zekere Schotsman, een onderzoeker die alles wist van voertuigen maar niets van honing. Afgekeurd!

Dezelfde voorzitter had iemand gesproken die hem vertelde dat het woord 'slaan' was afgeleid van het woord slager, of slagerij. De olieslager bijvoorbeeld, die slaat lijnolie en soms zijn vrouw. Wat de olie betreft heet dat tegenwoordig 'persen', wat de vrouw betreft blijft het identiek. Alles goed en wel, maar hier schoten de imkers niet echt veel mee op. En mijn beschadigde arm ook niet. Een van de leden struinde het internet af en belandde bij de korfimkerij en ontdekte dat koud slaan geperste honing is die uit de raten komt en ook wel rauw, of raathoning wordt genoemd. De internetimker voegde eraan toe dat deze honing veel gezonder en geneeskrachtiger is dan gewone honing. Het is zuivere honing zoals de natuur dat heeft bedoeld.

Vaak is koudgeslengerde honing biologisch, omdat bijen alleen op biologische bloemen hebben gevlogen. Logisch. Het smaakt ook veel lekkerder dan de bewerkte honing uit de supermarkt, maar dat gold ook voor de niet-koudgeslagen honing. Ik begreep niets van dit verhaal, maar de imker-ploeg wist genoeg en ging als de wiedeweerga aan de slag. Intussen zat ik met mijn ingezwach-telde arm ongeduldig te wachten op signalen van het 'I.O.F.' (Imkersonderzoekfront).

Eindelijk was het zover. Met vereende krachten schraaptten de leden van dit front wat koudgeslagen honing bij elkaar en stopten die in een flinke pot. Opgetogen kwam mijn vrouw met dit natuurlijke geneesmiddel thuis. Ze rolde het verband van mijn arm en keek bedenkelijk naar de schaafwond, die intussen op sommige plekken was gaan etteren. In de keuken vond ze een spatel die groot genoeg was om de benodigde hoeveelheid platgeslagen honing uit de pot te scheppen. Liefdevol smeerde ze platgeslagen goedje op de wond en ziedaar, na een dag was het etteren opgehouden en de pijn praktisch verdwenen.

Vanaf nu is de titel van mijn column: 'Mijn vrouw is dokter'.